

in pozneje v Gradcu kot modroslovec posebno marljivo. Rabil je skoraj izključno nemški jezik. Zakaj? Pač lahko umljivo. Slovenščine ni toliko umel, da bi bil v njej izlival svoje občutke in misli v blagglasne pesmi. Na gimnaziji se takrat za slovenščino nikdo ni brigal, ubogi slovenski dijaki so bili v materinem jeziku popolnoma zapuščeni; še to, kar so od doma znali, še to so kaj lahko pozabili. Ali se je torej čuditi, da je Vodovnik v nemščini pesnikoval, on, ki ni med rodnim ljudstvom nikdar služboval?

Svojih pesmij ni objavljal. Pesništvo mu je bilo le tajna zabava. Niti v najožjih krogih nje-

govih znancev ga niso poznali, ker se je vedno skrival za imenom, katero si je že kot modroslovec bil pridejal: Karol Siegenfeld. Pozneje mu je državna namestnija v Gradcu celó uradno pripoznala to ime z odlokom dné 21. vinotoka leta 1879.

Šele v zadnjih letih svojega življenja je izdal trinajst pesmij, kakor je bilo že omenjeno, v kamnopisu in jih je razdelil med najboljše svoje prijatelje. Nekaj izvodov je poslal tudi v Mozirje, katerega nikoli ni mogel pozabiti. Ko sem jaz v časniku objavil one pesmi, opozoril me je stotnik Beckh-Wittmannstetter, ki je bil mnogo let njegov posebni prijatelj, da imajo

Mozirje v Savinjski dolini (M. Helff.)

v Gradcu še več Vodovnikovih pesmij. In res, posrečilo se mi je nekatere dobiti. Pesnikov svak, general Angelo Bozzi, dobil je nekaj dni pred smrtjo Vodovnikovo od njega več pol in zraven še celo knjigo, lepo vezano, lastnoročno pisano, v kateri je 125 pesmij. Iz nje sem jih petindvajset posnel; druge so zasebnega značaja, radi tega za javnost neprimerni. Največ Vodovnikovih pesniških in prozaičnih spisov pa je imela bar. Marenzi v Mariboru, katere mož je bil pri polku tovariš Vodovnikov. A žal: ona je po smrti svojega moža sežgala vse listine, ki so bile v kakoršni koli dotiki z njim. Med njimi je bilo, kakor mi je sama zatrjevala, tudi mnogo Vodovnikovih del, celo dve

„Dom in svet“ 1897, št. 19.

gledališki igri. Kdo vé, koliko lepih umotvorov je bilo takrat pokončanih!

V vsej pesnikovi zapuščini sem vestno in z največjo skrbjo iskal slovenskih spominikov. Dolgo je bil zaman ves trud. Vendar slednjič sem našel neznatno trohico, dve pesmici v prav preprosti obliki. Neki prijatelj J. K. (kdo bi to bil, nisem mogel pozvedeti) si je postavil novo hišo; ko so jo blagoslovili, mu je Vodovnik posvetil te-le kitice:

O blagor mu, ki v hiši svoji
V radosti vživa srečne dni,
In zraven še otrok in žena
Se družbe ljube veselí.